

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Vyloučení rozhodce z projednání věci v průběhu rozhodčího řízení

Rozhodce musí splňovat určité podmínky pro to, aby mohl vykonávat funkci rozhodce. K těmto podmínkám patří především nepodjatost, s níž je úzce spojena nestrannost a nezávislost. Vedle toho pak musí rozhodce splňovat další právem zakotvené podmínky pro výkon funkce rozhodce (např. bezúhonnost, věk, plnou svéprávnost). Pokud by některá z těchto podmínek nebyla splněna, bylo by možné uvažovat o možnosti rozhodce odvolat.

Ačkoliv rozhodce je často jmenován na základě smluvní autonomie stran sporu, které se dohodly buď na konkrétním rozhodci anebo na způsobu, jakým má být tento rozhodce zvolen, otázka odvolání rozhodce je sice rovněž spjata s autonomií vůle stran sporu, nicméně její právní úprava je v českém právním řádu konstruována poněkud odlišně. Cílem příspěvku je představit právní rámec možného vyloučení osoby rozhodce v průběhu rozhodčího řízení.

Vyloučení rozhodce z projednání věci v českém právním řádu

V ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. [216/1994](#) Sb., o rozhodčím řízení je uvedeno, že rozhodce je z projednávání věci vyloučen, pokud je zde důvod pochybovat o jeho nepodjatosti s ohledem na jeho vztah k dané věci, účastníkům řízení či jejich zástupcům. Totéž pak dle ustanovení § 11 zákona o rozhodčím řízení platí pro případy, kdy až v průběhu řízení vyjde dodatečně najevo, že lze pochybovat o jeho nepodjatosti, popř. že nesplnil povinnost, která mu plyne z ustanovení § 8 odst. 2 zákona o rozhodčím řízení, tedy neoznámil stranám veškeré okolnosti, které by mohly vzbuzovat pochybnosti o jeho nepodjatosti. Za těchto okolností je rozhodce z projednání věci vyloučen ze zákona, tedy automaticky, není tedy nutné, aby docházelo k jeho vyloučení z projednání věci. Předpokládá se tedy, že rozhodce se v těchto případech funkce sám vzdá. Tato povinnost pak přímo vyplývá z ustanovení § 12 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení. Nelze přitom opomenout skutečnost, že rozhodce má dle zákona jednoznačně povinnost se v těchto případech funkce rozhodce vzdát, neboť ustanovení, které toto pravidlo zakotvuje, je jednoznačně ustanovením kogentním, není tedy možné si jeho aplikovatelnost vyloučit například v rozhodčí smlouvě. Zákon přitom ke vzdání se funkce rozhodce nestanoví žádnou formu, jakou by tento krok měl být učiněn.^[1] Lze však doporučit, aby tak rozhodce učinil vůči stranám sporu v písemné podobě, aby měl dostatečně důkazně podloženo, že se funkce vzdal. Totéž platí pro doručování vzdání se funkce rozhodce, kdy je vhodné, aby došlo k prokazatelnému doručení vzdání se funkce rozhodce stranám sporu.

V případě, že se rozhodce funkce vzdá, nastávají účinky vzdání se funkce „ex nunc,“ tedy od momentu, kdy došlo ke vzdání se funkce rozhodce, nikoliv se zpětným účinkem. To znamená, že pokud již došlo k zahájení úkonů v rozhodčím řízení, mají tyto úkony své účinky stále, není tedy rozhodné, zda a kdy se rozhodce funkce vzdal.^[2] To je v praxi velmi důležité, neboť strany sporu tak nemusí řešit, že je třeba některé úkony např. učinit opětovně, popř. zda je ještě vůbec možné je opětovně učinit.

Navzdory skutečnosti, že zákon jasně a prostřednictvím kogentního ustanovení stanoví, že za podmínky, kdy je zde pochybnost o nepodjatosti rozhodce, popř. v případech, kdy rozhodce

neinformoval strany o všech skutečnostech, které mohou zavdávat důvod pro to, že strany mohou o nepodjatosti pochybovat a samozřejmě by rozhodce měl odstoupit rovněž v případech, kdy nespĺňuje některou další podmínku pro výkon funkce rozhodce, nelze opomenout skutečnost, že v praxi může nastat situace, kdy se rozhodce funkce vzdát nechce, a proto navzdory tomu, že je mu taková povinnost uložena ze zákona, z funkce neodstoupí. V takovém případě je pak na účastnících řízení (obvykle především na tom, jemuž by důvod, proč by měl rozhodce odstoupit byl jinak k tíži), aby začaly vyvíjet určitou procesní aktivitu směřující právě k tomu, aby rozhodce ze své funkce opravdu odstoupil.[3] V této souvislosti je pak nutné brát v úvahu i časový aspekt, neboť jak dovodil Nejvyšší soud ČR ve svém usnesení sp. zn. 23 Cdo 3022/2016 „*podjatost rozhodce je nezbytné namítat okamžitě, jakmile se vyskytnou pochybnosti o jeho nepodjatosti.*“[4]

V případě, že rozhodce ze své funkce neodstoupí, upravuje ustanovení § 12 odst. 2 zákona o rozhodčím řízení možnost stran dohodnout se o postupu při vyloučení takového rozhodce. Tato právní úprava je vlastně logickým důsledkem autonomie vůle stran sporu, které nejprve dohodou zvolily rozhodce, čímž jim náleží rovněž právo se dohodnout na tom, že bude tento rozhodce z výkonu funkce vyloučen, a to i tehdy, pokud rozhodce nechce z funkce odstoupit. Strany mohou poté, co se dohodnou na vyloučení rozhodce, také tohoto rozhodce nahradit prostřednictvím dohody novým rozhodcem, který bude splňovat podmínky, k nimž patří již zmíněná nestrannost, nezávislost a nepodjatost. Ačkoliv je tato možnost upravena zákonem a je jednoznačně logickým řešením, ve skutečnosti s sebou nese určité problémy. Primárně je totiž problematický fakt, že pokud jsou na řízení zainteresovány dvě strany a rozhodce, který není zcela nestranný a nepodjatý, ale straní jedné straně, je tudíž ochoten rozhodnout spor ne zcela nezávisle spíše ve prospěch jedné ze stran, lze předpokládat, že tato strana nebude mít příliš velký zájem na tom, aby byl daný rozhodce odvolán (pokud si je vědoma toho, že jí rozhodce straní, což tak patrně většinou bude). Proto se strana sporu, které rozhodce straní, obvykle nebude ochotná domluvit s druhou stranou na tom, aby byl daný rozhodce vyloučen dohodou stran. A právě z uvedených důvodů upravuje zákon rovněž možnost obrátit se na soud s návrhem, aby o vyloučení rozhodce v konkrétním sporu rozhodl soud. Tímto způsobem je ve své podstatě stanoven dohled obecných soudů.[5]

Návrh na vyloučení rozhodce je možné k soudu podat ještě předtím, než byla podána rozhodčí žaloba, pokud byl rozhodce, popř. rozhodčí senát ustanoven ještě před tím, než byla žaloba podána (popř. leckdy ještě před tím, než reálně ze smluvního vztahu vznikl spor). V praxi lze však předpokládat, že strany sporu častěji situaci řeší až tehdy, pokud již spor vznikl a má být řešen konkrétním rozhodcem, popř. rozhodčím senátem, u kterého je možné pochybovat o tom, že splňuje podmínky jako je nezávislost, nestrannost a nepodjatost. Důležité však v každém případě je, aby návrh na vyloučení rozhodce vycházel z jednoznačných a konkrétních důvodů, proč je rozhodce dle strany, která návrh podala, podjatý, popř. není nezávislý či nestranný. Navrhovatel musí být schopen svá tvrzení také dostatečně prokázat. Důkazní břemeno v tomto případě nese vždy navrhovatel. Řízení, které je před soudem vedeno ohledně vyloučení rozhodce z projednání určité věci, je řízením sporným, návrh na vyloučení rozhodce, který je k soudu podáván, je vlastně určovací žalobou podle ustanovení § 80 písm. c OSŘ, není zde ovšem nezbytné prokazovat naléhavý právní zájem, aby byla žaloba v tomto případě úspěšná. Soud tak prostřednictvím svého rozhodnutí, jímž vyhová žalobci, který navrhuje, aby byl konkrétní rozhodce vyloučen z rozhodování v určité věci, nahrazuje rozhodnutí rozhodce samotného o tom, že z funkce v dané věci odstupuje. Za účastníky řízení před soudem lze označit strany sporu v rozhodčím řízení. Výrok soudu je závazný jak pro rozhodce samotného, tak i pro strany sporu (tedy i pro tu stranu, která nemá na vyloučení daného rozhodce zájem).[6]

Institut určovací žaloby, jejímž prostřednictvím se lze domáhat vyloučení rozhodce soudem, je institutem, který praxi patří k silným a také funkčním institutům. Právě prostřednictvím této žaloby dochází k aktivaci dohledové funkce obecných soudů nad rozhodčím řízením. Je však nutné brát v

úvahu, že podání takové žaloby podle zákona není v České republice samo o sobě důvodem pro to, aby bylo přerušeno rozhodčí řízení o sporu stran. Je však samozřejmě možné, aby jednací řády stálých rozhodčích soudů upravily další pravidla, ke kterým může patřit právě i pravidlo, že se v takovém případě rozhodčí řízení přeruší, jakmile se rozhodce (popř. rozhodčí soud) dozví, že byla taková žaloba podána. Rozhodčí soudy totiž mohou stranám sporu poskytovat větší míru ochrany než sám zákon, z hlediska transparentnosti to je i žádoucí,^[7] na druhou stranu je otázkou, zda nemůže v některých případech docházet k umělému zdržování sporu tou stranou, která si je vědoma, že s vysokou mírou pravděpodobnosti nebude ve sporu úspěšná tím, že bude podávat žalobu na vyloučení rozhodce k soudu.

V této souvislosti je pak nutné zmínit, že pokud je podána žaloba, jejímž výsledkem je prvoinstanční rozhodnutí obecného soudu, je zde samozřejmě přípustné odvolání. Přípustné zde pak není až dovolání, což dovodil Nejvyšší soud ve svém usnesení sp. zn. 29 Odo 430/2005, neboť zde není naplněn žádný z důvodů pro podání dovolání uvedený v OSŘ.^[8]

V návaznosti na možnost domáhat se u obecného soudu, aby rozhodl o vyloučení konkrétního rozhodce z funkce, je však třeba zmínit, že autonomie vůle, která je pro rozhodčí řízení typická, i zde dává možnost, aby si strany aplikaci ustanovení § 12 odst. 2 zákona o rozhodčím řízení smluvně modifikovaly. To znamená, že strany mají možnost se dohodnout na tom, že namísto soudního řešení otázky vyloučení rozhodce může být v jejich případě aplikován i jiný postup, jehož prostřednictvím je zaručena ochrana stran sporu a současně je zaručeno, že jsou respektovány veškeré základní principy, které jsou aplikovatelné v rozhodčím řízení, tedy především princip nezávislosti, nestrannosti a nepodjatosti rozhodce. S tím se pojí i fakt, že mnohé řády rozhodčích soudů obsahují i mechanismy, jejichž prostřednictvím jsou tyto situace řešeny. Je například možné si stanovit v jednacím řádu, že o vyloučení konkrétního rozhodce rozhoduje například předseda daného rozhodčího soudu, popř. předseda společně s místopředsedy apod. Pokud je takové pravidlo mezi stranami sjednáno, popř. je obsaženo například v jednacím řádu rozhodčího soudu, aplikuje se primárně toto pravidlo. Na druhou stranu ani pokud je postupováno dle stranami sjednaného postupu vyloučení rozhodce, není zcela eliminována možnost namítat zpětně vyloučení rozhodce ve formě návrhu na zrušení rozhodčího nálezu,^[9] o němž pojednává následující podkapitola, na kterou je v podrobnostech odkazováno.

Pokud byla námitka známa již v předcházejících fázích řízení, je třeba, aby byla uplatňována již tehdy. Pokud a navzdory tomu nedošlo k vyloučení rozhodce z projednání, popř. pokud se informace, které svědčí pro tuto námitku strana sporu dozvěděla až po vydání rozhodčího nálezu a dříve tyto informace neměla, je možné podat žalobu na zrušení rozhodčího nálezu. Tento závěr ostatně potvrzuje i Nejvyšší soud například ve svém usnesení sp. zn. 23 Cdo 2317/2015, kde dovodil, že „podle § 31 písm. c) ZRR nelze namítat podjatost rozhodce. Námitku podjatosti rozhodce je třeba uplatnit okamžitě, jakmile se vyskytnou pochybnosti o jeho nepodjatosti. V takovém případě je třeba postupovat podle § 12 odst. 2 ZRR a podat návrh na soud, aby o vyloučení takového rozhodce rozhodl soud.“^[10]

Takovým nastavením pravidel je také možné předejít tomu, aby některá ze stran rozhodčí řízení cíleně zdržovala tím, že bude podávat žalobu k soudu v situaci, kdy jednací řád daného rozhodčího soudu jednoznačně stanoví, že se v případě podání žaloby či jiných prostředků obrany proti tomu, aby spor rozhodoval konkrétní rozhodce, dané rozhodčí řízení musí přerušit.

Opomenout dále nelze ani skutečnost, že s ohledem na fakt, že se na rozhodčí řízení použijí rovněž ustanovení občanského soudního řádu, se na vyloučení rozhodce aplikují ustanovení o vyloučení soudce, tedy ustanovení § 14 - § 17 občanského soudního řádu, což ostatně potvrzuje i důvodová zpráva k novele zákona o rozhodčím řízení provedené zákonem č. [19/2012](#) Sb., kde zákonodárce výslovně konstatuje, že se v rozhodčím řízení v České republice osvědčila aplikace úpravy vyloučení

soudce i na rozhodčí řízení, neboť podmínky pro stanovení, zda je soudce či rozhodce podjatý či nikoliv, jsou v občanském soudním řádu koncipovány velmi široce.[\[11\]](#)

Vzhledem k tomu, že je otázka podjatosti, popř. nedostatku nestrannosti či nezávislosti, skutečným problémem, se kterým se lze v rozhodčím řízení setkat, je vhodné zmínit rovněž několik málo situací, u kterých může být v praxi otázkou, jak na ně nahlížet, nicméně Nejvyšší soud ČR se takovými případy již zabýval a poskytl určité vodítko, jak na ně nahlížet. Velmi významným tématem, které v této souvislosti bylo řešeno, je ekonomická závislost rozhodce. Rozhodce může být totiž v některých případech ekonomicky do značné míry závislý na jedné ze stran sporu, pokud tato strana sporu opakovaně uvádí jméno jednoho konkrétního rozhodce do rozhodčích smluv a doložek, které podepisuje se svými obchodními partnery, zákazníky, dodavateli a dalšími subjekty. Samotná skutečnost, že je konkrétní rozhodce do rozhodčích smluv či rozhodčích doložek určitým subjektem uváděn opakovaně však dle Nejvyššího soudu ČR není důvodem pro to, aby byla rozhodčí smlouva či doložka neplatná. Rozhodující je zde však skutečnost, zda v daném případě existuje mezi stranou sporu a rozhodcem nějaký osobní vztah, popř. zda má rozhodce osobní vztah například ke konkrétní věci, která je předmětem sporu anebo třeba k zástupcům stran sporu.[\[12\]](#) Uvedený závěr plyne například z usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 4022/2017, kde bylo dovozeno, že *„jistou „opakovanost“ osoby rozhodce zákon o rozhodčím řízení výslovně předpokládá - a nelze ji tudíž už proto považovat nejen za „nemravnou“, natožpak bezprostředně vedoucí k úspěšné námitce vyloučení rozhodce z rozhodování - jestliže v ustanovení § 8 odst. 3 co do spotřebitelských vztahů ukládá rozhodci povinnost sdělit, zda v posledních třech letech vydal rozhodčí nález, nebo zda je rozhodcem v dosud neskončeném rozhodčím řízení ve sporu, jehož účastníkem byla některá ze stran. K vyloučení konkrétní osoby rozhodce z projednávání a rozhodnutí o věci proto nemůže postačovat jen tvrzení, že je jednou ze stran rozhodčí smlouvy opakovaně, event. i dlouhodobě, jako možný rozhodce navrhován.“*[\[13\]](#)

S tímto závěrem Nejvyššího soudu lze souhlasit, neboť je třeba brát v úvahu, že pokud má například rozhodce zkušenosti s řešením sporů v nějaké specifické oblasti, které mnozí jiní rozhodci stejně jako třeba soudci obecných soudů ve své podstatě nerozumí (např. v technických oborech apod.), je zcela jistě vhodné, aby strana sporu, která v takovém oboru působí, navrhla do rozhodčí smlouvy či rozhodčí doložky rozhodce, o kterém již ze zkušenosti ví, že se v problematice orientuje, což je určitou zárukou, že věc bude rozhodnuta spravedlivě a v souladu s odbornými poznatky z oblasti, které se věc týká. Volit proto v takovém případě jiného rozhodce, u kterého není záruka, že se v problému vůbec dokáže zorientovat, může tedy být leckdy kontraproduktivní pro obě strany sporu (může to vést k průtahům, vydání rozhodnutí, které bude založeno na nesprávných poznatcích apod.).

Jiným problémem, který je s ekonomickou závislostí rozhodce rovněž spojen, je otázka spolupráce rozhodce z řad advokátů s jiným advokátem, který zastupuje některou ze stran sporu. I takový případ byl již řešen ze strany Nejvyššího soudu, a to v rámci rozsudku sp. zn. 23 Cdo 3150/2012, kde Nejvyšší soud dovedl, že *„princip nezávislého a nestranného rozhodování, jež je určující pro rozhodování soudců, se uplatní i pro rozhodování rozhodců. Běžná profesní spolupráce advokátů nemusí sama o sobě znamenat okolnost, která by vzbuzovala důvodné pochybnosti o případném poměru rozhodce z řad advokátů k jinému advokátovi zastupujícího účastníka rozhodčího řízení. Důvodné pochybnosti o poměru rozhodce z řad advokátů k jinému advokátovi zastupujícího účastníka rozhodčího řízení může vyvolat spolupráce nikoli jednorázová, ale dlouhodobá, mající povahu určité ekonomické závislosti, např. spolupráce ve společné advokátní kanceláři.“*[\[14\]](#) Výše byla představena právní úprava vyloučení rozhodce z projednání věci v českém právním řádu. Je však potřeba mít opět na paměti, že zahraniční právní úpravy se mohou do určité míry odlišovat.

Vyloučení rozhodce z projednání věci dle pravidel UNCITRAL

Na mezinárodní úrovni je pak velmi významným inspiračním zdrojem vzorový zákon a vzorový jednací řád UNCITRAL, podle kterého je stejně jako v české právní úpravě možné rozhodce vyloučit pouze na základě důvodných pochybností o tom, že je nepodjatý, nestranný a nezávislý. Není nutné, aby se skutečně prokázalo, že tomu tak je. Za účelem ochrany stran sporu (typicky zejména slabší strany sporu) UNCITRAL pracuje s tím, že postačuje reálná hrozba, že rozhodce není nepodjatý, nezávislý a nestranný. Z modelových dokumentů, ze kterých se inspirovala většina právních úprav světa, vyplývá, že v první fázi by o vyloučení rozhodce měly rozhodnout strany, popř. sám rozhodce by měl seznat, že je žádoucí, aby odstoupil ze své funkce, až pokud se v této fázi nepodaří dospět k řešení, je třeba, aby ve věci rozhodoval například zástupce rozhodčího soudu, popř. obecné soudy. UNCITRAL také připouští, aby si strany sjednaly odlišný postup pro vyloučení rozhodce. Rozdíly mezi jednotlivými státy spočívají zejména ve skutečnosti, že některé státy umožňují dohodou zcela vyloučit pravomoc obecných soudů v této oblasti, jiné nikoliv a požadují, aby možnost dovolávat se vyloučení rozhodce před soudem byla zachována i tehdy, pokud strany mají uzavřeno dohodu, ze které plyne, že se zavazují primárně řešit otázku možného vyloučení rozhodce jiným postupem.^[15]

Z pravidel UNCITRAL pak také vyplývá, že pokud je rozhodce vyloučen z projednávání konkrétní věci (popř. jeho funkce zanikne z jakéhokoliv jiného důvodu, např. i proto, že se jí vzdá) před tím, než je ve věci rozhodnuto, tedy je vydán rozhodčí nález, musí být vždy jmenován nový rozhodce, který toho původního nahradí. Vedle toho UNCITRAL také stanoví, že v některých případech je rovněž nutné opakovat některé úkony, které již v řízení byly učiněny. Jedná se například o případy, kdy byl vyloučen z projednávání jediný rozhodce, tudíž se nový rozhodce musí s věcí seznámit, popř. pokud došlo k vyloučení z projednání předsedy senátu. V některých případech je třeba procesní úkony zopakovat rovněž tehdy, pokud byl vyloučen rozhodce, který byl jmenován jednou ze stran, nicméně zde se úkony neprovádějí znovu vždy, ale jen v závažných případech, které si takový postup vyžadují.^[16] V této souvislosti je třeba říci, že povinnost nahradit vyloučeného rozhodce jiným je logická, zejména je nutné ji aplikovat tehdy, pokud se jedná o vyloučení jediného rozhodce, popř. o menší senáty, kde by nižší počet rozhodců mohl mít poměrně významný dopad. Na druhou stranu s tím spojená nutnost o vyloučení rozhodce rozhodnout, následně jmenovat nového a zopakovat některé procesní úkony, je dalším nástrojem, jak lze rozhodčí řízení některou ze stran účelově zdržovat, což je v rozporu s jednou ze základních výhod rozhodčího řízení, kterou je rychlost řešení sporu.

I na výše uvedené jsou však modelová pravidla UNCITRAL připravena, neboť je zde dána možnost, aby bylo pokračováno v řízení i s nižším počtem rozhodců. Toto pravidlo ve svých jednacích řádech zahrnuje celá řada rozhodčích soudů za účelem eliminace průtahů v řízení. UNCITRAL ovšem zároveň klade důraz na to, aby byl tento institut využíván spíše jen výjimečně a vždy byly vyhodnoceny veškeré okolnosti, které k rozhodnutí pokračovat s nižším počtem rozhodců vedou. Rozhodně by tento institut neměl být využíván v případech, kdy by jeho využití mělo za následek spíše omezení práv jedné ze stran, což by zakládalo nerovnost mezi stranami sporu. Naopak vhodné je tento institut uplatnit v případě, kdy je spíše obranou proti obstrukcím v rozhodčím řízení.^[17] Jak je tedy zřejmé, posouzení těchto otázek je v praxi často velmi složité a nelze formulovat obecné doporučení, jak postupovat, neboť záleží na mnoha faktorech v konkrétním případě.

Závěr

Na příkladu modelových pravidel UNCITRAL bylo poukázáno na fakt, že ačkoliv jsou pravidla rozhodčího řízení takřka na celém světě v zásadě koncipována obdobně, což je dáno i tím, že mnohé postupy jsou již ověřené a není žádoucí je tudíž měnit, existují vždy určité dílčí odlišnosti, na které se jednotlivé právní řády mohou dívat mírně odlišně, což je třeba brát v úvahu při posuzování konkrétních případů vyloučení rozhodce v různých právních řádech.

JUDr. PhDr. Melinda Vrajková, LL.M

[1] HRABEC, Jan. In. LISSE, Luděk a kol. Euronovela zákona o rozhodčím řízení s judikaturou. Praha: Ústav práva a právní vědy, 2012. ISBN 978-80-905247-0-5, s. 95-96.

[2] BĚLOHLÁVEK, Alexander J. Zákon o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů: komentář. 2. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2012. Beckova edice komentované zákony. ISBN 978-80-7179-342-7, s. 437.

[3] HRABEC, Jan. In. LISSE, Luděk a kol. Euronovela zákona o rozhodčím řízení s judikaturou. Praha: Ústav práva a právní vědy, 2012. ISBN 978-80-905247-0-5, s. 95-96.

[4] Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 12. 2016, sp. zn. 23 Cdo 3022/2016.

[5] HRABEC, Jan. In. LISSE, Luděk a kol. Euronovela zákona o rozhodčím řízení s judikaturou. Praha: Ústav práva a právní vědy, 2012. ISBN 978-80-905247-0-5, s. 96.

[6] BĚLOHLÁVEK, Alexander J. Zákon o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů: komentář. 2. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2012. Beckova edice komentované zákony. ISBN 978-80-7179-342-7, s. 439.

[7] HRABEC, Jan. In. LISSE, Luděk a kol. Euronovela zákona o rozhodčím řízení s judikaturou. Praha: Ústav práva a právní vědy, 2012. ISBN 978-80-905247-0-5, s. 96-97.

[8] Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2005, sp. zn. 29 Odo 430/2005.

[9] BĚLOHLÁVEK, Alexander J. Zákon o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů: komentář. 2. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2012. Beckova edice komentované zákony. ISBN 978-80-7179-342-7, s. 440-441.

[10] Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2015, sp. zn. 23 Cdo 2317/2015.

[11] Důvodová zpráva k zákonu č. [19/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [216/1994](#) Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.

[12] LISSE, Luděk. Rozhodčí řízení: Ekonomická nezávislost rozhodce. EPRAVO.CZ - Váš průvodce právem - Sběrka zákonů, judikatura, právo [online]. Copyright © EPRAVO.CZ, a.s. 2018 [cit. 25.11.2020]. K dispozici >>> [zde](#).

[13] Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23.1.2018 sp. zn. 20 Cdo 4022/2017.

[14] Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 23 Cdo 3150/2012.

[15] BINDER, Peter. International Commercial Arbitration and Mediation in UNCITRAL Model Law Jurisdictions. Fourth Edition. Alphen aan den Rijn: Kluwer Law International, 2019. ISBN 9789041168924, e-lektronický zdroj.

[16] BORN, Gary. International commercial arbitration. Second edition. Alphen aan den Rijn, The Netherlands: Kluwer Law International, 2014. ISBN 978-9041152213, s. 1585.

[17] BINDER, Peter. International Commercial Arbitration and Mediation in UNCITRAL Model Law Jurisdictions. Fourth Edition. Alphen aan den Rijn: Kluwer Law International, 2019. ISBN 9789041168924, e-lektronický zdroj.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Sdílení elektřiny v obecních projektech, změny po 1.8.2026 a zapojení bateriových úložišť](#)
- [Jak naložit s „oznámením“ přestupku soukromých osob? A je to vlastně oznámením ve smyslu zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich?](#)
- [Systémová podjatost ve správním řízení aneb požadavek na překročení nadkritické míry rizika systémové podjatosti](#)
- [Bezpilotní systémy vlastní konstrukce v kategorii Specific: regulatorní požadavky a praktické aspekty](#)
- [Pacht závodu a zákaz přenechání věci třetí osobě](#)
- [Digitální důkazy z webu v soudním řízení: jak doložit, co bylo online zveřejněno?](#)
- [Nepravomocné povolení stavby a změna územního plánu](#)
- [Letiště a letecké stavby](#)
- [Nejvyšší správní soud vymezuje nové hranice zneužití práva u běžných nákladů na reklamu](#)
- [Limity dohledu nad výkonem znalecké činnosti](#)
- [Stavebníci získávají od roku 2026 silnější pozici v soudních sporech o povolení stavby](#)